

само паметници ще правя.. Защо до ги забравят хората?.. На всекиго ще направя по единъ.. На всеки.. на всеки..

Той се доближи до паметника, прегърна, колкото му обхващаха ръцетъ, камъка и заплака.

— Нищо, нищо, азъ ще ти направя новъ. Новъ и на тебе.. Недей плака само, недей плака! — почна да утешава Запетайката статуята си.

Пазачътъ го улови пакъ за ръката. Кой знае, разбра ли той преживѣната презъ нощта тука трагедия, или пъкъ бѣше по природа добъръ човекъ, но полека, меко отстрани отъ мѣстото Запетайката и го поведе къмъ управлението.

Запетайката не се съпротивяваше. Той бѣ изпадналъ въ чисто детска пасивность и се оставяше да го водятъ и правятъ съ него каквото искатъ.
